

dengang, da vi ikke kunde følge de Herrer paa deres Flugt med Hensyn til den anden Forsvarslov. Dengang fulgte vi dem loyalt og betydelig (Afskyldelse). Vi fulgte dem endel udover det Nuværende, selv udover det allerſidſte Mars Udgifter til Flaaden, men da de Herrer ſaa baade ved 2den og 3die Behandling pludſelig kom med forhøjede Forſlag og Forværelſer, ſaa ſagde vi: Grændſen er der, nu ſige vi Stop. De Herrer havde imidlertid ikke ønsket at gaa denne Vej, men ere overfor denne større Sag gaaede den ſik modſatte Vej.

Naar jeg nu tror det fornødent — hvad jeg ikke havde troet i Mandags — atter idag at udtale mig om denne Sag, da er det ſelvſølgelig under Tylelfen af den Betydning, ſom den foreſtaaende Afſtemning her i Thinget efter min Opfattelse har med Hensyn til denne Sags heldige Afgjørelſe i den nærmeste Fremtid, og naar jeg da taler under Indtrykket af, at vi muligen kunde naae til en Afſtemning om denne Sag, ſom vi kunne være bekendte overfor Befolkningen og overfor Landet, ſaa kunde det ikke falde mig ind at tale til de Herrer i en anden Tone end den, hvori de have talt til os i de ſidſte Dage af Forhandlingen efter den noget forandrede Vending. Jeg har ikke noget Nytt at ſige i denne Sag. Jeg tror baade ſkriftlig og mundtlig at have udtalt mig ſaa tydelig, at Miſforſtaeſe burde have været overflødig. Smidleriid er det jo ikke ſaaledes, og jeg tror derfor, at det ikke blot overfor vor politiske Stilling, men ogſaa med Hensyn til Sagen ſelv og dens videre Behandling i og udenfor Rigsdagen er nødvendigt, at jeg atter udtaler mig, for at vi ikke ſkulle gaa til Afſtemningen med en Miſforſtaeſe imellem os. Der er ogſaa i de Udtalelſer, ſom ere fremkomne i de ſidſte Møder, opſamlet endel andre Miſforſtaeſer, ſom jeg maa væge ikke ſaa meget mig ſelv og mine Partiſæller ſom navnlig ſelve Sagen og Afſtemningen over den imod. Det Endringsforſlag, ſom blev ſtillet, og ſom ikke maa omtales, ſtal jeg ikke omtale videre her; thi efter de Udtalelſer, ſom bleve fremſatte af det ærede Medlem for Præſtø Amts 1ſte Valgkreds (Scavenius), og efter vor Kritik af dette Forſlag ligger det bagved, ſaa at jeg alſaa ikke behøver at rippe op deri. Jeg tror ogſaa, at vort Onſke om, at det ikke ſkulde blandes ind i den Situation, ſom foreligger, er blevet erkjendt for berettiget fra vort Standpunkt betragtet. Derimod er der et andet Punkt vedrørende Behandlingsmaaden, med Hensyn til hvilket man har rettet Bebreidſe imod os, nemlig vor Afſtemning over et Forſlag om Sagens Tilbageviſning til Udvalget. Hvis det maa være mig tilladt i Anledning af de Uttringer, ſom fremkom fra det ærede Medlem for Præſtø Amts 1ſte Valgkreds, at ſige et Par Ord derom, ſaa ſtal jeg ſige de

Herrer, hvorfor jeg fravaadede denne Tilbageviſning. Jeg betragter dette Forſlag ſom kun vildledende og forkludrende den foreliggende Situation iſtedetfor at fremme Sagen. Jeg betragter det ſom aldeles unyttigt og forstyrrende for en fortsat Behandling. Se de Herrer da ikke, hvorledes det ſtaar til i Femtenmandsudvalget i Folkethinget? Det relative Flertal, hvis Fører under diſſe Forhandlinger er det ærede Medlem for Præſtø Amts 6te Valgkreds (Boiſen), har jo faktisk nedlagt Arbeidet. Af de ærede Herrer fra Høire har jo det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jenſen) udtalt, at han kun var enig med os om Tullen i vort Forſlag og ikke ventede, at der ſkulde komme Noget ud af denne Sag ved Forhandlinger med os. Jeg ſkal ikke gaa videre, men kun ſige, at efter blot diſſe Antydninger kan man vel begribe, at vi ikke kunne have nogenſomhelſt Tilbøjelighed til at gjøre noget Forſøg i dette Udvalg paa at faae nogetſomhelſt Andet end det Foreliggende bragt tilveie, ſaa meget mere, ſom vi fandt, at Forholdet laa klart nok for. Det vilde alſaa kun være Uſættelſe og Tidſpilte til ingen Nytte, om Sagen kom til at foreligge igen. Dette maatte efter min Mening blive Tilfældet efter Stillingen i Udvalget og give Anledning til yderligere Irritation af Stemningen iſtedetfor til Forſoning. Indſtillingerne fra Udvalgets Side ere efter min Mening miſforſtaede, miſforſtaede maaffe mellem Udvalgsmedlemmerne indbyrdes — jeg mener mellem de forhandlende Medlemmer, ikke dem, ſom have trukket ſig tilbage fra Forretningerne — og miſforſtaede af dem, ſom ikke have været tilſtede i Udvalget. De Herrer fra den anden Side have bebreidet os Mangel paa Imøbetommen og have pointeret, at de have gjort væſentlige Indrømmelſer. Lad os være enige om, hvad der faktisk foreligger. Det kan ikke negtes, at det, der faktisk foreligger, er dette, at de Herrer i deres Indſtilling have ſtillet ſig paa Landsthingets Standpunkt purret og rent: 9,252,000 Kr. finantielt, betydelig mere, end Krigsminiſtre og Regjeringer efter deres Beregninger, i alt Fald ſom de forelaa for os, i senere Aar have foreſlaaet uden at være komne af Stedet dermed, og 300,000 Kr. mere end det, ſom Mindretallet i Folkethingets Finantsudvalg har indſtillet ved 2den Behandling. Dette er faktisk. Men nu maa jeg ſige: Det er ikke nogen Indrømmelſe. Jeg ſiger ikke dette for at bebreide de Herrer Mangel paa Indrømmelſer, men jeg paaviſer, hvad der er faktisk, naar man bebreider os Mangel paa Indrømmelſer. Da vi have ſet, at Stillingen ligeoverfor de Herrer var en ſaadan, have vi ſagt os ſelv: Dette vil blive forkaftet, og Sagen dermed ſtandsſet, eller Sagen vil gaa til Fællesudvalg. I ſidſte Tilfælde, hvorledes bør vor Stil-